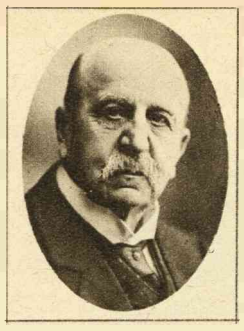
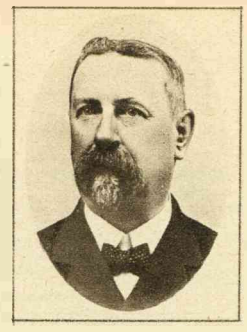

C. P. BLOMMERDE. †

H. M. NIERSTRASZ. †

J. C. BAUMAN.

Te Leur overleed de Zeereerw. heer C. P. BLOMMERDE, em. pr., rector van het St.-Antonius-Gesticht aldaar. — Op 82-jarigen leeftijd is te Hilversum overleden de heer H. M. NIERSTRASZ, oud-lid van den Raad van de Administratie van de Holl. IJzeren Spoorweg-Mij., oprichter van het Technische Bureau Nierstrasz. — Aan den heer J. C. BAUMAN te Maastricht is op zijn verzoek eervol ontslag verleend als opzichter van den Rijkswaterstaat 1e klasse.

J. J. C. H. VAN PELT. †

H. E. P. COOPS. †

D. G. NELEMANS †

Te Ginneken is overleden de oud-kolonel der artillerie J. J. C. H. VAN PELT. — De heer H. E. P. COOPS, stenograaf bij de Tweede Kamer, is te 's-Gravenhage overleden. De overledene was 30 jaar in deze functie werkzaam. — Te 's-Gravenhage overleed op 68-jarigen leeftijd de gepensionneerd majoor der genie D. G. NELEMANS.

altijd! — Totdat hij plotseling, als voelend den stroom van toewijding, die van haar uitging tot hem, zich naar haar toekeerde en haar aanzag.

Liever had zij de oogen neergeslagen of in andere richting gewend dat hij er niet in lezen zoude, wat er zoo duidelijk in stond, maar zij kon het niet. Ze wist niet meer, dat ze stond in de dorpsstraat tegenover Binks' Koekenbakkerij. Ze hoorde het praten en gekken en lachen van die paar honderd menschen om haar heen niet ; dat er waren, die naar haar keken, tegen haar lachten of hare aandacht probeerden te trekken, wist ze niet. Zij was zich slechts bewust van dat ééne : dat er daar tegenover haar een man stond, dien ze liefhad. Zij was met hem weggegaan van het dorp, van heel het aardrijk, naar een verre oneindigheid, waar een geluidenlooze rust heerscht. In die blauwe verte stonden zij als twee stippen en waren alleen. Als twee zielen, die slechts elkaar zochten en elkaar gevonden hadden. En bij die ontmoeting stonden beiden stil en spraken niet, doch zagen elkaar aan om zich aan elkaar te verzadigen, wetende toch dat geen verzadiging mogelijk was, want dat altijd de onmetelijke liefde en het groote verlangen zouden blijven.

En zij, die stonden in de buurt van Binks' Koekenbakkerij vooraan in de dorpsstraat, zagen niet wat er gebeurde. Zij zagen slechts, dat Kapitein Henri Oudtshoorn lang, zéér lang keek naar het meisje in het donkerroode pakje, met het coquette hoedje en de mysterieuse oogen. Zij zagen ook, dat hij langzaam en welbewust op haar toetrad, de dorpsstraat overstekend met veerkrachtige passen ; zij zagen, dat hij haar salueerde en zijn krachtige slanke hand uitstak, alsof hij haar al jaren kende. En hoe zij hem haar blanke witte handje gaf. En die het zagen, begrepen het niet.

Omdat ze niet gezien hadden, hoe die twee zielen elkaar ontmoet hadden in de blauwe oneindigheid en elkaar herkend. Omdat ze niet zien konden, hoe ze zich met elkaar hadden vereenigd in die verre verte. En hoe ze nu één waren en één blijven moesten tot den jongsten dag, omdat ze saamgebonden waren door koorden van Liefde, die geen tijd slijten kan.

En die blauwe diepten hebben zij niet meer verlaten.

Waar zij nu zijn, vermag geen sterfelijke ziel te zeggen, want zij zijn heengezweefd in het heelal als een lichtende stip in die myriaden andere lichten.

Maar wat gebeurde met hun aardsche leven, zal ik U zeggen.

Muller's Riekje werd zij genoemd, maar Muller was dood. En van Riekje's moeder zal ik niet spreken.

Toen zij heel, heel jong was, zij was toen zestien jaar, had Riekje zich verloofd met Harm Arends. Och lieve, waarom paart zich toch altijd soort aan soort onder al het geschapene en bij den mensch alleen niet ? Waarom moet hier de grofste kracht heerschen over de teerste fijnheid en de meest brute geest een impulsieve en licht ontvlambare ziel tyranniseeren?

Riekje was heel, heel erg ongelukkig. Niet omdat de ramp zoo groot was, maar omdat zij zoo diep voelde.

En toen zij gekomen was, dien middag, in de dorpsstraat tegenover Binks' Koekenbakkerij, toen was zij op weg geweest naar het Raadhuis, waar Harm Arends schrijver was, om hem te gaan afhalen.

En toen Henri Oudtshoorn haar blanke vingerkens in zijn hand genomen had, toen had hij gevoeld, dat een glad gouden bandje om een der vingers stak en hij was zeer bleek geworden. Doch dit had slechts Riekje gezien. 't Was haar, alsof ze zich schamen moest ; ze voelde het als een diefstal, dien ze gepleegd had aan den man tegenover haar en dien ze toch vóórdien niet gekend had en een blos trok langzaam samen om haar oogen. Het deed pijn, het deed veel pijn, dat gladde gouden bandje.

Na eenigen tijd, hoelang wist zij niet, wandelde Riekje alleen naar het Raadhuis en vond daar Harm Arends. En zooals die haar vandaag zag, zoo zag hij haar nooit tevoren. Zij was blij en vroolijk en licht ; ze lachte met een lieven opgewekten lach, die kinderlijk was en toch ook niet. Van haar ging dien middag uit een heel groote bekoring. Ze nam zijn arm en ging met hem opgewekt babbelend door het dorp.

Want gelukkig was ze, zóó gelukkig !

Door de dorpsstraat liep ze met hem en langs Binks' Koekenbakkerij. Ja, daar stonden ze nog, de officieren, de manschappen trokken bij gedeelten naar hun kwartieren en er was veel bereddering en drukte in de dorpsstraat ; korporaals en sergeants gaven bevelen en de kwartiermeester, gewichtig als nooit, las namen voor, die geroepen en herroepen en weggegalmd werden door de lange rijen, om weg te sterven in de verte bij den witten Macadamweg

Toch had Henri Oudtshoorn in al die dooréénwarrelende menschen dadelijk Riekje herkend. 't Was of hij het mooie roode figuurtje al jaren kende en heel in de verte zagen zijn scherpe oogen haar aankomen aan den arm van Harm Arends met wien zij vroolijk en opgewekt sprak.

Hij bleef kijken naar het paar, dat steeds naderde. Het was hem, of zijn hart nu zoo dadelijk stil zou gaan staan en weigeren, verder zijn bloed te stuwen.

't Was hem of zijn keel langzaam aan werd dichtgeschroefd en of een waas voor zijn oogen trok. Zoo stond hij op de stoep en wachtte.

Zij naderden meer en meer. En vroolijk lachte en schertste het meisje en zij zag hem niet. Totdat zij op een meter afstand van hem gekomen was. Dan zag ze hem plotseling vol in het gezicht en in hare oogen kwam een uitdrukking van zoo groote smart, van zoo ontzettende wanhoop, dat zijn hart aanstonds weer te kloppen begon en een gevoel van oneindige verlichting hem doorvoer. Het donkerroode rokje, dat wat fladderde in het koeltje, beroerde in het voorbijgaan zijn knieën en een vreugde, zooals hij die nooit gekend had, doortrilde hem.

Toen keerde hij zich af, omdat hij haar niet na wilde zien.

* * *

En wat er nu verder gebeurde ?

Wel, het bosch, dat links ligt van den witten Macadam weg, strekt zich mijlen ver uit. Daar zijn nog voetpaden in den aanvang, maar alras verliezen deze zich in de eentonige gelijkheid van het tapijt van dennenaalden. In dit bosch zou men kunnen verdwalen. Als de zon achter de kim is, kan men er niet in loopen, zonder zich te stooten tegen de ruwe dennestammen of zich te schrammen aan de overhangende takken.

En Muller's Riekje is op zekeren avond gezien, terwijl zij wandelde in dit bosch met een langen, bleeken man met ivoren trekken. Zij spraken niet en gingen naast elkaar.

Dat is het laatste wat men weet van Muller's Riekje.

DE COMMISSIE VOOR HET HAVENBEDRIJF TE ROTTERDAM.

De plechtige installatie in de Vergaderzaal van de Kamer van Koophandel van de „Commissie voor het Havenbedrijf te Rotterdam", door Dr. Van IJsselstein, directeur-generaal van den Arbeid, (4e van links, achteraan op de foto).

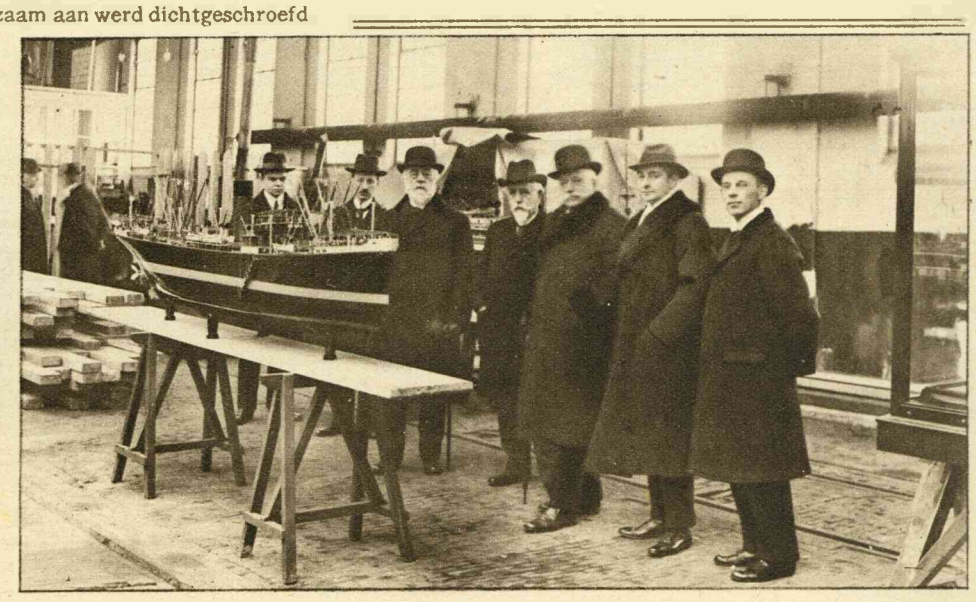
Bij onze Middenpagina.

Het Stadhuis te Nijmegen is een der merkwaardigste en schoonste gebouwen van ons land, waard om in een ruimer straat te liggen dan inderdaad het geval is, opdat de aandachtige beschouwer het rustiger zou kunnen bekijken en beter overzien. De schilder Klinkenberg heeft dat bezwaar eveneens gevoeld, ja, nadrukkelijker dan een ander, omdat hij immers in die nauwe straat heeft zitten werken. Maar ziehier nu 't voorrecht van den kunstenaar: op 't schilderij lijken de huizen aan de overzijde achteruitgeweken — niets getuigt van den dwang waaronder Klinkenberg werken moest. Toch — wij haasten ons het te zeggen — liet hij zijn eerbied voor de architectuur en de eerwaardige oude schoonheid van het gebouw niet varen voor dien artistieken vrijheidszin: zijn kunst deed aan Nijmegen's stadhuis volle recht wedervaren. Klinkenberg schrijft historie met het penseel. Een leven lang heeft hij, kunstig en getrouw, de bekoring van het oude Nederlandsche stadsbeeld opgeteekend. De tijd komt dat men zijn werk niet alleen, als thans, bewonderen zal, maar ook raadplegen als een document van geschiedkundige waarde.

SALARISACTIE VOOR DE ONDERWIJZERS.

Het comité voor Gemeenschappelijke salarisactie voor onderwijzers, wendde zich verleden week met een petitie tot H.M. de Koningin. Het verzoekschrift bevatte 17512 handteekeningen en werd in het paleis aan het Noordeinde door een commissie overhandigd. — Hierboven: de commissie.

DE IN AANBOUW ZIJNDE OORLOGSSCHEPEN.

Een commissie van rapporteurs uit de Tweede Kamer heeft een bezoek gebracht aan de Nederlandsche Scheepsbouw-Maatschappij te Amsterdam om met het oog op de aldaar in aanbouw zijnde oorlogsschepen een rapport uit te kunnen brengen bij de Marine-begrooting.